

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne :
JUDr. A. P., bývajúca v K., proti žalovaným : **1/ JUDr. M. B.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci L., **2/ JUDr. M. B.**, advokátka, AK so sídlom Š., bývajúca L., **3/ JUDr. V. F.**, advokátka so sídlom Š., bývajúca Š., **4/ JUDr. A. F.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci K., **5/ J. F.**, bývajúca K., zastúpená JUDr. A. F., advokátom AK so sídlom Š., **6/ JUDr. K. H.**, advokátka so sídlom Š., bývajúca D., **7/ O. H.**, bývajúci D., zastúpený JUDr. K. H., advokátkou so sídlom Š., **8/ JUDr. A. H.**, advokát, AK so sídlom F., bývajúci B., **9/ JUDr. J. K.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci T., **10/ V. K.**, bývajúca T., **11/ V. K.**, advokátka AK so sídlom Š., bývajúca R., **12/ JUDr. M. K.**, advokátka AK so sídlom Š., bývajúca S., **13/ MUDr. J. K.**, bývajúci S., **14/ JUDr. M. K.**, advokát, AK so sídlom K., bývajúci B., **15/ MUDr. L. K.**, bývajúca W., zastúpená JUDr. L. S., advokátom so sídlom S., **16/ JUDr. S. K.**, advokátka, AK so sídlom Š., bývajúca J., **17/ JUDr. J. L.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci K., **18/ M. L.**, bývajúca K., **19/ JUDr. E. L.**, advokátka, AK so sídlom Š., bývajúca N., **20/ JUDr. J. M.**, advokátka, AK so sídlom Š., bývajúca Z., **21/ K. P.**, bývajúca K., **22/ JUDr. P. P.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci B., **23/ JUDr. K. P.**, advokátka, AK so sídlom Š., bývajúca B., **24/ D. P.**, bývajúci G., **25/ JUDr. I. R.**, advokátka AK so sídlom Š., bývajúca R., **26/ J. R.**, bývajúci R., **27/ JUDr. J. S.**, advokát AK so sídlom Š., bývajúci A., **28/ JUDr. T. Š.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci Š., **29/ M. Š.**, bývajúca S., **30/ JUDr. G. Z.**, advokát, AK so sídlom Š., bývajúci L., **31/ JUDr. V. Ž.**, bývajúci P., **32/ N. Ž.**, bývajúca P., **33/ JUDr. P. S.**, notár, Notárska kancelária Š., bývajúci L., v konaní **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31 C 189/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2013 sp. zn. 4 Co 15/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej 15/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 81,46 € do troch dní na účet JUDr. L. S., advokáta v K..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 14. septembra 2011 č. k. 31 C 189/2009-214 zamietol žalobný návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala určenia, že priestor o výmere č. 3-1/a a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v pomere 30/1860-in patrí do podielového spoluvlastníctva žalovaných v 1. až 14. rade a v 16. až 32. rade v podiele ako je vypočítaný podľa znaleckého posudku znalca, ktorý sa stáva neoddeliteľnou súčasťou rozsudku, ako podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súpisné číslo X. zapísaný na LV č. X. katastrálneho územie K.. Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní naliehavý právny záujem na požadovanom určení nepreukázala. Nepreukázala ani svoju vecnú legitimáciu na podanie takejto žaloby, pretože nie je účastníčkou právneho vzťahu, o ktorý sa v nej podanej určovacej žalobe jedná. Požadovaným určením by sa právne postavenie žalobkyne nezmenilo, pretože nie je účastníčkou daného právneho vzťahu a neodstránila by sa ani spornosť jej právneho postavenia ohľadne ozrejmenia, ktorého viedla žalobkyňa viac právnych sporov, v ktorých ale nebola úspešná (21 C 451/1997 o určenie spoluvlastníckeho podielu, 46 C 749/1992 o nahradenie prejavu vôle na uzavretie kúpnej zmluvy). Aj v prípadoch, kedy by požadované určenie existencie či neexistencie práva či právneho vzťahu medzi účastníkmi malo charakter len prejudiciálnej otázky k inému sporu medzi účastníkmi, platí, že nie je daný naliehavý právny záujem na takomto určení. Preto aj pokiaľ žalobkyňa odôvodňovala naliehavý právny záujem súdnymi konaniami vedenými na tunajšom súde, ktoré konania boli začaté žalovanou v 15.rade ako žalobkyňou proti žalobkyni ako žalovanej a to konkrétne sp. zn. 29 C 456/1997 o vypratanie priestoru a konanie sp. zn. 29 C 455/1997 o zaplatenie nájmu, súd v týchto konaniach, ktoré boli začaté ešte pred podaním žalobného návrhu žalobkyňou, je povinný vyriešiť si otázku vecnej legitimácie žalovanej v 15. rade ako žalobkyne v daných konaniach ako otázku predbežnú.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. marca 2013 č. k. 4 Co 15/2012-297 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Zaviazal žalobkyňu uhradiť žalovanej v 15. rade trov dovolacieho konania vo výške 77,29 € na účet právneho zástupcu žalovanej v 15. rade JUDr. L. S. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným v 1. až

14. rade a v 16. až 33. rade náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni nepriznal. Potvrdil uznesenie zo dňa 14.9.2011 č. k. 31 C 189/2009-212 v spojení s opravným uznesením z 2.1.2013 č. k. 31 C 189/2009-286. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré je jasné, zrozumiteľné a presvedčivé (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K odvolacím námietkam uviedol, že z potvrdenia na č. l. 106 spisu vyplýva, že opatrením predsedu súdu č. 17/2010 zo dňa 22.11.2010 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Oľge Mičietovej. Z obsahu potvrdenia vyplýva, že išlo o pridelenie na základe náhodného výberu prostredníctvom počítačových a programových prostriedkov. K ďalším odvolacím námietkam uviedol, že súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Výsluch účastníka konania môže slúžiť ako dôkazný prostriedok, to však neznamená, že je povinnosťou súdu vypočuť každého účastníka konania pokiaľ to nepovažuje za potrebné. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku je zrejmé, že súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku vôbec nehodnotil dôkazy, ktorými žalobkyňa podopiera svoje skutkové tvrdenia vo vzťahu k prejednávanému nároku a to práve z toho dôvodu, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Ak súd zamietá určovaciu žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je vylúčené, aby súčasne žalobu preskúmaval po vecnej stránke.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktoré odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm.a/, b/, c/ O.s.p. V predmetnej veci došlo k pochybeniu zo strany súdu, keďže napriek jej oznámeniu, že žalovaná v 12. rade zomrela, súd voči nej konanie nezastavil, pričom jej podiel bol predaný účastníkom konania. Ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p. sa vzťahuje na M. K., ktorej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom menovaná zjavne deklarovala svoje procesné postavenie vyjadrené súdu písomne. Napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné, pretože nimi nebol vzatý do úvahy zákon č. 182/1993 Z.z., že sa jedná o nebytový dom, ktorému pri zmene charakteru spoločných častí a zariadení na iné musí predchádzať súhlas štátneho orgánu, v danom prípade stavebného úradu, ktorý úkon nikdy nenastal a k reálnemu rozdeleniu spoločných častí a zariadení nedali súhlas ani ostatní podielovní spoluvlastníci. Konajúce súdy sa nevyporiadali ani s nesúlalom veľkosti jednotlivých podielov budovy ako celok. Opomenuli dať všetkým účastníkom možnosť vyjadriť sa k stanovisku súdneho znalca, teda bola im odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p.

v spojení s § 237 O.s.p. dôvodom pre podanie dovolania. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaná v 15. rade navrhla dovolanie žalobkyne odmietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. V preskúmvanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý podľa týchto ustanovení nemožno napadnúť dovolaním; prípustnosť dovolania podaného žalobkyňou preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V danom prípade by prípustnosť dovolania prichádzala do úvahy iba ak v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Vzhľadom na obsah dovolania, tiež § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či došlo k vade takej povahy. Podľa ustanovenia § 237 je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ak v konaní došlo k niektorej z týchto vád, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný; prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných vád; určujúcim je záver dovolacieho súdu (do výlučnej právomoci ktorého patrí otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania – vid' tiež napr. II. ÚS 418/2012, IV. ÚS 238/07, I. ÚS 159/2013), že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobkyňa namieta, že v konaní jej bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľka za odňatie možnosti konať pred súdom považuje skutočnosť, že napriek jej oznámeniu, že žalovaná v 12. rade zomrela, súd voči nej konanie nezastavil, pričom jej podiel bol predaný účastníkom konania, žalovanej v 12. rade týmto bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, že by žalovaná v 12. rade zomrela, tvrdenia žalobkyne sa nezakladajú na pravde a jej námietky v tejto časti nie sú dôvodné.

Dovolateľ za odňatie možnosti konať pred súdom považuje, že konajúce súdy opomenuli dať všetkým účastníkom možnosť vyjadriť sa k stanovisku súdneho znalca a čo je dôvodom podania dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania

a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia) nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993), výlučne ktorá by v danom prípade mohla založiť prípustnosť dovolania podaného žalobkyňou. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky ním navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy, na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm.f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobkyňou navrhovaného dokazovania (odborné vyjadrenie č. X. znalcom D. S., vo veci vyčíslenia veľkosti pôvodného spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach administratívnej budovy Š. – viď zápisnica o pojednávaní zo dňa 14.9.2011 pred Okresným súdom Košice II) preto nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Žalobkyňa v dovolaní ďalej namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne neprípustné – viď § 241 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p.).

Dovolací súd nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala dovolateľka, ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že rozsudok odvolacieho súdu nebol dostatočne odôvodnený.

Odvolací súd v úvodnej časti odôvodnenia svojho rozsudku podrobne zrekapituloval dôvody rozsudku súdu prvého stupňa a uviedol, že sa s jeho skutkovými a právnymi závermi ako aj s ich odôvodnením stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu pripojil ďalšie dôvody, ktorými sa vypořiadal s argumentáciou žalobkyne uvedenej v odvolaní. K námietke o spôsobe určenia sudkyne uviedol, že išlo o pridelenie na základe náhodného výberu prostredníctvom počítačových a programových prostriedkov. K otázke

vykonania označených dôkazov poukázal na právomoc súdu rozhodnúť, ktorý z označených dôkazov vykoná s tým, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá pre nedostatok nalievavého právneho záujmu na požadovanom určení. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa v tom, že určovacie rozhodnutie žiadnym spôsobom nemôže ovplyvniť právne postavenie žalobkyne. Pokiaľ sa žalobkyňa chcela žalobou domáhať takéhoto rozhodnutia, ktoré by v konečnom dôsledku vyriešilo otázku, či priestor označený ako 3-1/a má povahu samostatnej kancelárie alebo sa jedná iba o teoreticky oddelenú časť spoločného priestoru nehnuteľnosti – časť chodby, tak žalobou v uplatnenom znení sa táto otázka pre žalobkyňu vyriešiť nemôže. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky a námietky týkajúce sa jednak procesného postupu prvostupňového súdu a jednak skutkového a právneho posúdenia veci. Námietky dovolateľky v tomto smere preto neboli dôvodné.

V tejto súvislosti s požiadavkami na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia dovolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 a II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na všetky námietky alebo argumenty v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Dovolateľkou ďalej namietané tzv. iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci sú síce dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p., ktoré však možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné, no samotné tieto dôvody prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci alebo prípadného výskytu iných väd (§ 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej v 15. rade vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanej 15/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm.a/ vo výške 60,07 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t. j. 7,81 €)] predstavuje spolu 67,88 €. K tomu pripočítal odmenu advokáta zvýšenú o DPH 20 % zo sumy 67,88 €, čo predstavuje sumu 13,58 €. Trovy dovolacieho konania tak predstavujú sumu 81,46 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. J. Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : J. Uhlířová